

Dagbók kameljónsins
Skáldsaga

Þá þetta er nýbók, flakkbók, ~~flakkbók~~
ég er í mörgum brotum bókarbrotum. Hér liður Skringilega.
Aftur er ég stúkan sem býr í kössum. Nema athvarf
á ég ekkert lengur. Í mér er að fæðast skaldskulu
hús og það er sýggið. 'Ósköp margt hefur gerst og
margt tekið stakkaskiptum. 'Ég hef dvalið í eitruðum
dali þáningarinnar og vonbrigða. Vonleysistindur gnœft yfir
og skyggt sól lífsins. Jafnframt silgt á milli skers
og báru á kornu vonar. Svo mikið veit ég að allt
mun skjótt á skærri veg fæðast og böldin brátt á
enda er. Viti hefur birst mér og dúnnþukur
Fridur einnig. 'Ég hef fundið margt og glatað ymsu.
'Ég skil að mér er cotað að Finna rotur kjarnans, það mun
tækna mikla baráttu og ~~þetta~~ 'ég mun þurfa á
þessu mið. Sálarprefi að halda

Radical
Reykjavík 2005

Bókin er tileinkuð minningunnu um pabba minn
Jón Ólafsson með innilegri þökk fyrir lífsgjöfina
og minningunni um Hank Fox: blóðbandapabba

Dagbók kameljónsins
© Birgitta Jónsdóttir
Radical · Reykjavík · 2005

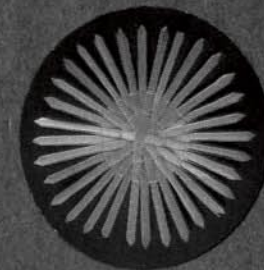
Umbrot, setning og
útlitshönnun: Birgitta
Jónsdóttir, birgitta@this.is
Prentun: Offsett

ISBN: 9979-70-059-9

Bók þessa má ekki afrita
með neinum hætti, svo sem
með ljósmyndun, prentun,
hljóðritun eða á annan
sambærilegan hátt, að hluta
eða í heild, án skriflegs leyfis
höfundar og útgefanda.

<http://this.is/poems>
<http://this.is/birgitta>
<http://joyb.blogspot.com>

Dagbók kameljónsins -skáldsaga

Zitgillubók
Jónsdóttur
Vetrarbók II

23. desember

Það er feigðar ilmur í lofti, blandast jólalyktinni. Ég dreg fram dagbókina mína og skrifa erfðaskrá aftast í hana. Ég á ekki margar veraldlegar eigur. Ákveð að gefa vinkonu minni allar bækurnar mínar og bróður mínum plöturnar. Ég finn að núna gerist eitthvað. Eitthvað sem ég veit í hjarta mínu en þori ekki að hugsa um. Á morgun er aðfangadagur jóla, en ég finn enga tilhlökkun. Ljósín eru dauf í ár.

24. desember

Mig dreyndi sama drauminn í alla nótt. Þegar ég loks gat rífið mig úr honum var ég ekki viss hvað var draumur og hvað veruleiki. Í draumnum var ég komin inn í líkama kameljóns. Í hvert sinn sem kringumstæðurnar breyttust, þá breyttist ég. Ég reyndi að brjótast út úr álögum kameljónsins en óttinn sleppti mér ekki. Ég saug í mig tilfinningar annarra eins og blað sýgur blek. Var marglit en aldrei ég. Týnd í væntingum umhverfisins.

Þegar ég vaknaði klæddi ég mig í svartan skósiðan kjól með flaelesblómum og setti á mig hermannaklossana, reyndi að komast í jólasþap.

Við okum yfir heiðina, til afa og ömmu um fimmleytið, þau eru á ferðalagi um framandi lönd en við ákváðum að það væri sniðugt að vera í litla kastalanum þeirra um jólin. Allir ætla að koma, meira að segja Ægir pabbi, þó að hann og mamma séu skilin. Við ætluðum að reyna að endurheimta ljóma gamalla tíma og sjá hvort að töfrar hússins gætu umlukið sálir okkar, söngur, gleði, góður matur og hellingur af jólasþrauti var á dagskrá.

Ægir pabbi kom svo um fimmleytið, skildi bróðir minn eftir og sagðist þurfa að koma jólaþakka til einhvers sem hann þekkti í þorpinu. Núna er dagurinn á enda runninn, jólamaturinn löngu kaldur og pabbi er hvergi sýnilegur. Hann virðist vera týndur. Úti er hávaðarok og blindbylur. Ég er hrædd. Björgunarsveitafólkið er að leita að honum á heiðinni. Síminn er þögull og enginn þorir að fara að sofa.

25. desember

Við vöktum til klukkan fimm og ef síminn hringdi, þá kipptust hjörtu okkar við. Von, kæra von ert þú ef til vill aðeins hilling? Ég vaknaði aftur klukkan sjö og fannst sem ég hefði sofið í þúsund ár.

Pabbi er horfinn. Leitað hefur verið á öllum hugsanlegum stöðum. Hann er svo dulur að enginn þekkir hann eða veit hvað hann hugsar. Við sátum og veltum öllum möguleikum fyrir okkur en komumst ekki að neinni niðurstöðu. Eintómar getgátur. Eina sem ég þrái er tákni sem hægt er að túlka. Hjartað helhvítt, slær varla lengur vegna óttans sem nagar sig inn að merg, mig grunar hvað gerst hefur, en ég þori ekki að segja það.

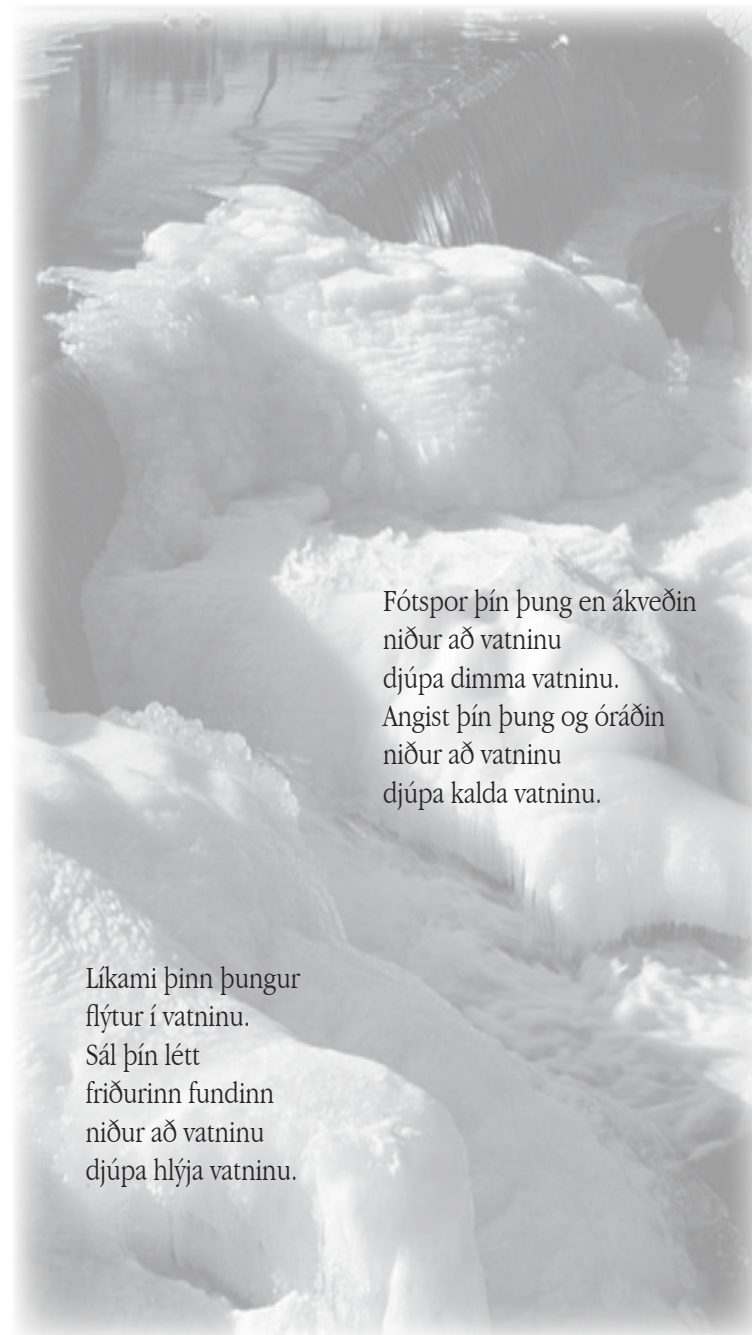
Jólakvöld

Nú er það vitað fyrir víst. Ægir pabbi minn, framdi sjálfsvíg í gærkvöldi. Hann hlýtur að hafa verið mjög þjáður og ég vona að hann hafi fundið frið. Ég á erfitt með að trúa þessu. Við fengum öll svefn- og gleðipillur hjá læknum en lítið annað. Það er absúrd að horfa á niðurbrotna fjölskylduna mitt í öllu þessu glaðlega jólaskrauti. Klíp mig af og til, er stundum viss um að mig sé að dreyma, enda hafa mörk draums og vöku oft verið óskýr í lífi mínu.

Stjúpi er að reyna að fá mömmu til að búa til gleðilegt Evróvision lag og það gerir þessar kringumstæður enn fáránlegri. Finn mikla spennu í andrúmsloftinu. Aldrei þessu vant kann ég ekki að lesa í hana.

Við fórum á staðinn þar sem lögreglan sagði að hann hafi gengið út í ána. Hún er köld, straumhörd og dimm. Bíllinn stóð þarna ennþá, ég settist inn í hann og snerti stýrið varlega. Eins og ég vonaðist til þess að finna enn yl handa hans á því. Sá að hann hafði farið úr jakkanum sínum og skilið úrið og veskið eftir í hanskahólfinu. Það var hvergi neitt bréf að finna. Ég sá hann fyrir mér arka út í fljótið, eilítið hokinn. Dökk skuggamynd í stórhrið. Ég hef eiginlega ekkert getað grátið.

Ég elska þig samt pabbi minn.

Fótspor þín þung en ákveðin
niður að vatninu
djúpa dimma vatninu.
Angist þín þung og óráðin
niður að vatninu
djúpa kalda vatninu.

Líkami þinn þungur
flýtur í vatninu.
Sál þín létt
friðurinn fundinn
niður að vatninu
djúpa hlýja vatninu.

26. desember

Í nótt fann ég frið í hjartanu, því þá vissi ég að þabba liði betur. Eitthvað brast í hjarta mínu þegar hann dó. Skil núna af hverju ég stóð upp með kul í hjarta og klæddi mig úr jólafötunum löngu áður en við tókum upp pakkana og létum sem ekkert óeðlilegt væri að gerast. Á einhvern furðulegan hátt hef ég verið hálf skyggn í kringum þetta. Ég stakk upp á þeim möguleika að hann væri hugsanlega búinn að fremja sjálfsmorð. Mömmu fannst hugmyndin fráleit, þegar ég nefndi það.

Þabbi kom til mín í draumi í nótt, hann leit mjög vel út og brosti til mín. Hann tók utanum mig og spurði, „getur þú fyrirgefið mér?“ Ég tók þétt utan um hann og sagði, „ég mun alltaf elska þig, líka núna. En ég skil ekki af hverju þú framdir sjálfsmorð.“

Hann hvarf inn í bláleita, bjarta þoku, og þögnin gaf mér engin svör, aðeins fleiri spurningar.

Ég verð að vera sterk. Bróðir minn þarfnast allrar þeirrar hughreystingar sem ég get gefið. Ég vona bara að björgunarsveitafólkið fari að finna líkama hans.

Ég vissi að eitthvað myndi gerast þessi jól. Ilmur dauðans rammur. Flug aldrei mynd þabba í hug.

13. janúar

Næturnar eru langar. Reyni að finna tilgang með öllum sigrunum yfir kráku sársaukans. Styrkur. Í hlutverki kameljónsins ljóma ég eins og frelsandi engill meðan sál mín öskrar í hljóðri angist. Ég hleypi engum inn. Verð að komast eitthvert burt. Ég hef byggt upp ímynd sem ég get ekki borið. Hlutverk mitt gróið yfir sálina. Dreymdi dauðann sem draumaprins á hvítum hesti. Veit að þó dauðinn sé mögulegur og jafnvel tælandi, þá getur hann aldrei frelsað mig frá sjálfri mér. Ég ein get það. Gamlar minningar lokast um mig. Ég vil ekki muna þær, ekki hér í þessu umhverfi. Enginn má sjá mig litla og auma. Þó finn ég andardrátt minninganna svo nálægt, og ég veit að ég hef ekki valkost, get ekki haldið þeim inni í mér eins og steinbarni.

20. janúar

Mikið er þetta líf furðulegt. Var sagt upp vinnunni, vegna þess að ég kom einu sinni of seint. Ég held að nýi yfirmaðurinn minn sé hræddur við tölvukunnáttu mína, ekki vegna þess að ég sé neinn nörði, heldur vegna þess að ég kann meira en hann. Stundum þá hef ég einmitt misst vinnu vegna þess að ég er of dugleg. Ég er ekkert sérstaklega hress með þetta, finnst svo óþolandi þessi hvöt í mannskepnunni að traðka á þeim sem eru veikir fyrir.

Þó að ég sé dugleg að fela það, þá er ég enn að fatta þetta með Ægi pabba. Hluti af mér neitar að trúa því að hann sé dáinn. Ég er öll dofin, fékk þó aðra vinnu strax, hjá konunni sem var áður yfirmaður minn á hinum vinnustaðnum. Hún réð mig upphaflega vegna þess að henni fannst ég svo skemmtileg frökk týpa. Hafði aldrei fundið fyrir eins miklu trausti frá vinnuveitanda eins og hjá henni. Það var yndislegt að vinna þarna þegar hún var yfirmaður. Allir höfðu sama vægi. En ekki lengur. Karlaveldi komið og mýktin ljúfa með öllu horfin.

Ég flutti frá mömmu. Allt of mikið í gangi hjá henni. Hún er algerlega brotin, held að þetta Evróvision lag hafi gert útslagið. Maðurinn hennar er búinn að finna sér nýja konu. Hún er ung og falleg. Íbúðin hennar mömmu ilmar af angist og taugaáfalli. Ekkert okkar kann að höndla hvarfið hans pabba. Ég arka um göturnar og passa að enginn sjái að ég er að springa af harmi. Reyki hass, ekki vegna þess að mig langi í það en meðleigjandi minn er hasshaus og er alltaf að freista mín. Ég safna aukakílóum og reyni að finna leið út úr þessu. Ég þori ekki lengur að horfa í spegil. Finnst eins og þetta leikrit styrksins afmyndi mig.

Horfi yfir bafið, geng á vatni, sekk til botns.

1. apríl

Ég er komin í annað land. Í Danaveldi. Hér þekki ég engan og enginn þekkir mig. Ég ætla að búa til hreiður þar sem ég get rífið kameljónið utan af mér. Byrja að finna sjálfa mig.

Það er gott að kippa sér út úr vanamunstri. Ég fór fyrst til London, fann mig ekki þar. Þjó hjá vini mínum sem að reyndist líka vera hasshaus, rosalega er þetta leiðinlegt fyrirbæri, þetta hass. Maður sekkur jafnvel enn dýpra inn í sig og glatar hæfileikanum að treysta öðrum, jafnvel sinni eigin dómgreind. Annars þá held ég að á þessari stundu sé ég algerlega vanhæf um að vera innan um annað fólk. Verð að taka mig á. Verð að gera eitthvað róttækt. Kannski smá bylting í hjartanu sé málið.

Hér bý ég í smáþorpi með hafið á alla vegu, lambagras og mjúkan sand. Finn kannski þor til að lyfta byrðunum af baki mér. Kannski þori ég að horfast í augu við hver ég er og af hverju ég er svona full af sjálfsvorkunn og vægðarleysi gagnvart sjálfri mér.

Minningarnar velta fram stjórnlaust án þess ég geti eða vilji stoppa þær. Því fleiri sem koma þessu léttari verð ég. Meira pláss fyrir nýtt.

Ég stend á himinháum kletti og framtíðin hvíslar, „stökkstu inn í mig.“ Ég stökk og lenti við upphaf fortíðar minnar.

Fæðingin

Logandi bál
sker gat á himnu himins.

Eitt hjarta slær.

—Ein.